



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 323/2024
21.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: др Илије Зиндовића, председника већа, Весне Субић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Гордана Илић из ..., против туженог „Наша Јабука“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник адвокат Иван Ђаловић из ..., ради предаје у државину, решавајући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Смедереву и Апелационог суда у Београду, у седници одржаној 21.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П 34/20 од 31.10.2023. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Београду.

Образложење

Апелациони суд у Београду се решењем Гж 3299/24 од 19.06.2024. године огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П 34/20 од 31.10.2023. године и списе предмета по правоснажности решења доставио је Вишем суду у Смедереву, као стварно и месно надлежном суду.

Виши суд у Смедереву није прихватио стварну надлежност те је списе уз пропратни акт Гж 1006/24 од 06.08.2024. године доставио Врховном суду, ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући негативни сукоб надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/2023) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни суд је оценио да је за одлучивање о жалби туженог стварно надлежан Апелациони суд у Београду.

Према стању у списима, првостепени суд је пресудом П 34/20 од 31.10.2023. године, ставом првим изреке обавезао туженог да тужиоцу преда у судржавину $\frac{1}{2}$ дела катастарске парцеле бр. .. од 1.69,00 ха КО ..., а ставом другим изреке је одлучио о трошковима поступка. Против наведене пресуде тужени је изјавио жалбу те се Апелациони суд у Београду решењем Гж 3299/24 од 19.06.2024. године огласио

стварно ненадлежним за поступање по изјављеној жалби, позивајући се на одредбе члана 28. став 1. и 468. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/2023) прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалби на одлуке основних судова, и то: на решење донето у грађанскоправном спору; на пресуду у спору мале вредности; на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења; на решење донето у ванпарничном поступку. Одредбом члана 26. став 1. тачка 3. истог закона прописано је да апелациони суд одлучује о жалби на пресуду основног суда у грађанскоправном спору ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ставом 3. да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, а тужилац је у тужби навео да пристаје да уместо испуњења одређеног захтева прими одређени новчани износ који не прелази износ из става 1. овог члана, а ставом 4. да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из став 1. овог члана. Чланом 469. истог закона прописано је да се не сматрају споровима мале вредности, у смислу одредаба ове главе закона, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

У конкретном случају, иако је тужилац у тужби означио за вредност предмета спора износ од 100.000,00 динара, који као утврђену вредност у уводу пресуде наводи и првостепени суд, не ради се о спору мале вредности. Наиме, иако је тужбени захтев кондемнаторне природе, јер се тражи чинидба, у питању је заштита права на непокретности јер је тужбени захтев усмерен на захтев тужиоца да своја права на непокретности остварује у пуном обиму, а који подразумева и државину на ствари на којој титулар има право својине, а у конкретном случају реч је о непокретности. Управо из тих разлога по оцени Врховног суда конкретан спор је спор о непокретности, те се као такав не може сматрати спором мале вредности у смислу члана 469. ЗПП, те је стварно надлежан за одлучивање о жалби Апелациони суд у Београду.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, Врховни суд одлучио је као у изреци решења.

**Председник већа - судија
др Илија Зиндовић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**